

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 265. Woody Herman and his Orchestra op 19 september 1946 in Los Angeles voor Columbia met het hoogst gegrepen werk dat Ralph Burns voor de band schreef, "Summer sequence in drie delen. Toen, twee jaar voor de LP, zat de maatschappij daar wat mee want dat betekende drie 78-toeren plaatkanten. Pas 15 maanden later en door een totaal ander orkest kon het extra geschreven deel 4 als een soort aanhangsel worden opgenomen. "Summer sequence".

Woody Herman a/h Orchestra: Summer sequence I-II-III (Burns)
A/laatste - 8:26 - CBS BPG 62160

Woody Herman a/h Orchestra: Summer sequence IV (Burns)
B/1 - 3:00 - idem

In de eerste drie delen, het eigenlijke "Summer sequence", opgenomen 19 september 1946, speelde Chuck Wayne-gitaar, Bill Harris-trombone, Sam Rubinowitch-baritonsaxofoon, Ralph Burns, de componist, piano, Flip Phillips-tenorsaxofoon, en Woody Herman zowel klarinet als altsaxofoon. Deel 4 werd 27 december 1947 gespeeld, daarin was opnieuw Ralph Burns de pianist, nu Gene Sargent-gitaar, Ollie Wilson-trombone, Woody Herman-klarinet en Stan Getz-tenorsaxofoon. Bij deel 4 was er sprake van de Second Herd, waarover zodadelijk, ik ga nu eerst verder met de laatste opnamen van de First Herd, dat is dit orkest. Pete Candoli, Sonny Berman, Cappy Lewis, Conrad Gozzo en Shorty Rogers-trompetten. Bill Harris, Ed Kiefer, Ralph Pfeffner en Lyman Reid-trombones. John LaPorta en Sam Marowitz-alt, Mickey Folus en Flip Phillips-tenor, Sam Rubinowitch-baritonsaxofoon. Red Norvo-vibrafoon, Jimmy Rowles-piano, Chuck Wayne-gitaar, Joe Mondragon-bas, Don Lamond-drums. Bill Harris had op 25 maart in Carnegie Hall zijn trombone feature "Everywhere" gespeeld, 20 september '46 deed hij het voor de plaat

Woody Herman a/h Orchestra: Everywhere (Bill Harris)
A/1 - 3:05 - idem

"Everywhere" van en door trombonist Bill Harris, Ralph Burns en Neil Hefti maakten samen het arrangement. Uit dezelfde session muziek die Shorty Rogers en Red Norvo bedachten op het accoordschema van "I found a new baby": "Back talk".

Woody Herman a/h Orchestra: Back talk (Shorty Rogers, Red Norvo)
A/2 - 3:01 - idem

Klarinet bewerkt en Early Autumn genoemd.

Voor Columbia in Los Angeles, 20 september 1946: "Back talk" ~~naar~~ naar een idee van Red Norvo, uitgewerkt door Shorty Rogers. Norvo speelde vibrafoon, Bill Harris-trombone, Flip Phillips-tenorsaxofoon en Don Lamond-drums. Toen was er nog één session in Chicago, in de avond en nacht van 10 op 11 december. Sinds het vertrek van de oorspronkelijke gitarist en bassist, Billy Bauer en Chubby Jackson, rommelde het in de band - bij deze laatste session ~~zijn~~ zijn ~~Conrad~~ ^{op} ~~Conrad~~ ^{Cappy} ~~Conrad~~ ^{Lewis} van de oude trompetsectie over. De anderen zijn Al Porcino, Chuck Peterson en Bob Peck. Bij de trombones is Lyman Reid weg waardoor er dus weer drie zijn. Mickey Foles-tenorsaxofoon, is uit de rietgroep verdwenen en niet vervangen zodat die nu uit twee alten, één tenor en één bariton-saxofoon bestaat. De ritmesectie is nog dezelfde, maar vibrafoonist Red Norvo had afgehaakt. Een compositie en arrangement van John LaPorta: "Non-alcoholic".

Woody Herman a/h Orchestra: Non-alcoholic (John LaPorta)
A/5 - 3:03 - idem

"Non-alcoholic" van altsaxofoonist John LaPorta met Flip Phillips-tenorsaxofoon die de zwoelheid in zijn stijl heeft laten varen en vooruitloopt op zijn werk bij Jazz at the Philharmonic. Op trombone Bill Harris, zeer op dreef zoals in "Everywhere" en "Back talk" - toen de trombonisten zich in de jaren ~~zestig~~ ^{zestig} gingen heroriënteren na de Jay Jay Johnson-periode, ging zijn invloed alsnog doorwerken. Aan het slot van "Non-alcoholic" was Al Porcino de trompettist. Door het gedoe in de bezetting van zijn orkest was Woody Herman wat gedemotiveerd, met veel big bands ging het trouwens niet goed. In december 1946 hielden Benny Goodman, Tommy Dorsey, Harry James, Les Brown en Benny Carter er allemaal mee op. De salarissen van de musici gingen omhoog, de extra belastingen die Washington in de oorlog had ingesteld voor het muziek- en amusementsbedrijf waren niet afgeschaft. En de roes van het oorlogseinde was over. Ook Herman gaf er in december 1946 de brui aan en ging voorlopig uitrusten in Hollywood, waar hij in het voorjaar 't huis van Humphrey Bogart gekocht had. Najaar 1947, tegen de trend in en met een nieuwe record ban per 1 januari in het vooruitzicht, begint Herman toch een nieuw orkest.

Ernie Royal, Stan Fishelson, Bernie Glow, Irv Markowitz en Shorty Rogers-trompetten. Bob Swift, Earl Swope en Ollie Wilson-trombones. De saxofoongroep bestaat zoals gebruikelijk uit vijf musici, maar voor het eerst in jazz worden nu niet twee alten, twee tenoren en één bariton gebruikt, maar één alt, drie tenoren en één bariton. De alt is Sam Marowitz van de oude band, de tenoren en de bariton zijn Lester Young adepten. Zoot Sims, Herbie Steward en Stan Getz op tenor, Serge Chaloff-baritonsaxofoon. Fred Otis speelt piano maar soms ook Ralph Burns, Gene Sargent is de gitarist, Walt Yoder de bassist, en op drums nog steeds Don Lamond die zich in dit nieuwe gezelschap sterk gaat manifesteren. Als afsluiting nu vast één stukje -deel 4 van "Summer sequence" niet meegerekend- door deze Second Herd. Woody Herman zingt "I told ya I love ya, now get out".

Woody Herman a/h Orchestra: I told ya I love ya (Frigo, Carter, Ellis)
B/2 - 3:20 - idem

"I told ya I love ya" van Johnny Frigo, Lou Carter en Herb Ellis, een trio dat zich de Soft Winds noemde, Ralph Burns maakte het arrangement. 19 oktober 1947 in Los Angeles voor Columbia gespeeld door Woody Herman and his Orchestra, de Second Herd, met solistisch Stan Getz, Herbie Steward, Zoot Sims, nogmaals Getz en nogmaals Steward, dan baritonsaxofonist Serge Chaloff, tenslotte trompettist Ernie Royal. En Woody Herman zong alleen. Volgende keer nog vier Second Herd-opnamen, gemaakt voor de plater boycot van 1 januari 1948. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 265, Mdf

NA 125768

0 0 0 0 0

31:41

ok 30.1.55